

FILIP FLORIAN
MATEI FLORIAN
Băiuței

roman

Ediția a V-a

Cuvînt înainte de Radu Cosășu

POLIROM
2020

Cuprins

<i>Et au făcut totul!</i> (Radu Cosașu)	5
Cite ceva despre Cristos	11
Pantofi clocați și șosete flausate	26
Incredibilele aventuri ale lui Știm și Ștam.	43
Citeva miracole din biografia fraților mari.	58
Frații pot scrie împreună un roman	75
Mărunțișuri, vechituri, oameni și omuleți	85
Un întuneric beznă cu miros de brânză.	112
Tata n-a mers pe tractor.	136
Patria e un borș cu știr	159
Încurcate sînt căile domnilor.	183
Rezistență, pace și cadență.	206
Lui Tudor Vladimirescu, cu uimire și presupuneri	223
Sfîrșit 1	235
Sfîrșit 2	238

Poate o să vi se pară straniu, dar acel Rahan din apartamentul 40 eram eu. Și cum naiba să nu vi se pară straniu, cînd pînă și eu m-aș cruci să aflu că ucigașul de păpuși din capitolul 7 e una și aceeași persoană cu Mateiul ăla din capitolul 6 care „a suferit nespus cînd acel homo sapiens exemplar (exemplar? – n.m.), revoltat de apucăturile exploataților rupeștri, a fost atins de o săgeată otrăvită și s-a prăbușit fără suflare la marginea unei mlaștini”. Cum poate suferi, și mai ales nespus, un astfel de ticălos fără inimă? Nici eu nu prea pot să-mi explic cum vine treaba, dar vă asigur, pe ce am eu mai scump, că poate. Acum nu prea are rost să intru în detalii de ordin tehnic (Filip păstrează în linii mari atmosfera desenelor din revistă), dar simt nevoia să intervin cu o rectificare, știți, acolo unde scrie el că ploaia cu stropii ei deși, mari și pătrunzători și mai apoi o brunetă ametoare (în fine, aici chiar nu mă bag, fiecare cu gusturile lui, plus că eram prea mic ca să observ detaliile de felul ăsta) i-au spălat veninul din rană și așa și pe dincolo, ar trebui spus, fără supărare, că Rahan a cam fost singur în momentul în care s-a trezit și că toată tărășenia cu săgeata otrăvită și moartea lui s-a dovedit a fi doar un coșmar cauzat de niște ciuperci otrăvitoare pe care le mîncase într-un număr trecut. Nu că ar fi mare lucru, dar n-aș vrea să rămîneți cu ideea că Rahan poate fi ucis de orice papă-lapte cu săgeți otrăvite în tolbă. Cert este că de suferit am suferit, chiar nespus (de unde era să știu că, de fapt, Rahan n-a

murit?), și suferința asta mi-a fost întru cîtva folositoare, sau poate că doar amestec eu lucrurile, și a fost mama care s-o fi întrebat ce se întîmplă cu pila ei de unghii sau Filip care mi-a auzit strigătele și a tras niște concluzii, pentru că, lucru pe care nu mi-l pot explica nici acum, musafirii au încetat ca prin farmec să îmi mai dăruiască păpuși, iar lui Rahan i-a fost sortit să se războiască doar cu muștele. Nevinovată indeletnicire! Și nu e vorba de confuzia, regretabilă ca orice confuzie, că între muște și pterodactili nu ar exista nici măcar o diferență care să merite a fi luată în seamă (jurasicul și comunismul se pot confunda oricînd în mintea unui Rahan de șase ani), cît despre conștiința adînc înrădăcinată că orice făptură e sortită, mai de vreme sau mai tîrziu, pieirii (vezi dinozaurii) și că muștele, prin simplul lor bîzîit anacronic, desprins, nu știu de ce, din negurile preistoriei, nu pot face excepție. În privința lor, totul era hotărît: sfîrșitul sosise. După cum vă puteți imagina (orice încăpere cu ferestrele deschise poate sta drept mărturie pe timp de vară), Rahan nu a avut nici o șansă de izbîndă. Oricîte aripi a retezat cu lama (pur experiment științific care demonstrează, dacă mai era nevoie, uriașa adaptabilitate a acestor ființe care, la o adică, nu au nimic împotriva să se transforme în gîndaci), oricîte piciorușe a smuls (cu infinită precauție, astfel încît zborul să le devină mai dificil, și nu doar imposibil), oricîți pterodactili musculoși au fost constrînși să trăiască cu un ac de gămălie înfipt în abdomen ca să

ajungă mai apoi hrana păianjenilor pitulați după calorifer, la oricîte delegări subacvatice au fost obligați să ia parte în capsula transparentă a vreunui submarin cu formă de pahar, ca să nu mai vorbim despre atîtea și atîtea specimene care au servit cercetărilor medicale într-un sens strict chirurgical, bașca aceluia care au folosit drept tapet în cele mai neașteptate locuri (perdele, oglinzi, ferestre, dulapuri, dulăpioare, cărți), nemaipunînd la socoteală cohorta celor care și-au dat duhul în temnițele de plastic ale cutiilor de vitamina C, neînfricatul erou blond a trebuit să se recunoască, dacă nu înfrînt (lucru incompatibil cu natura de erou care exclude prin definiție posibilitatea oricărei înfrîngerii), atunci măcar depășit numeric. Asta nu înseamnă că bătălia nu a continuat preț de mai mulți ani, timp în care lucrurile s-au mai lămurit cît de cît în măsura în care Rahan a redevenit Matei, iar pterodactilii au rămas, firească, doar muște. Vă mai pot spune ca fapt divers că astăzi războiul a luat sfîrșit cu victoria prin abandon a muștelor și că nimeni și nimic din lume nu mă va convinge să le provoc la o revanșă. Singura plăcere pe care nu mi-o pot refuza este aceea ca din cînd în cînd să mai exersez formidabila lovitură de bobîrnac pe capul muscoilor care bizîie prea tare. Genul acesta de pălitură are efectul unui tranchilizant moderat, iar în plus beneficiază de marele avantaj de a pricinui doar leziuni minore.

În schimb, tare aș vrea să știu ce fel de duh meschin și laș este acela care mă împinge să pun atîtea și atîtea mîrșăvii în cîrca lui

Rahan. Oare cînd mi se vor limpezi odată mințile ca să accept pînă la capăt, curajos și demn ca fratele meu Filip, că anumite chestii trebuie asumate, din moment ce pînă și ceva atît de grav și cumplit cum e trădarea lui Dinamo cu Steaua se poate explica, justifica, scuza, totul e să nu te înspăimînti și să nu dai bir cu fugiții, ci să stai calm și să înfrunți faptele, oricît de mișelești, cu argumente solide, cu puncte și subpuncte, astfel încît vina de a fi pactizat cu diavolul să se șteargă, să fie uitată, să înceteze să te mai mustre sau să te urmărească. Așa că, pînă una-alta, nu-mi rămîne nimic altceva de făcut decît să-l abandonez pe Rahan cu păpușile și pterodactilii lui și s-o ușchesc afară. Să nu care cumva să credeți că-mi acord vreo șansă, că vreau s-o tund din fața mamei și a lui Filip și să mă pitesc pe după Wartburgul lui Florea ca să stau acolo pînă vine noaptea și se termină capitolul. Nu, mi-am jurat să nu mai fentez pe nimeni, iar dacă la etajul doi vă voi spune că o să sun la ușa lui Migu și a lui Pipiță, atunci puteți să fiți siguri că exact asta am să fac. Poate vor să iasă și ei afară, nu?

Da, ce sînt așa prost?, normal că vor să iasă. Cînd s-a existat, să zic și io așa puțin, să nu vrea ei să iasă afară? Mm? Migu, și să aibă teme de la școală, și tot iese. Pe Pipiță nu-l pun la socoteală, că e încă la grădiniță. El iese oricum. Ce să faci în casă în afară să te bați cu frati-tu? Băăă (ăsta e Migu), te bați tu cu frații tăi, că eu nu mă bat cu tine, io te sparg. Adică, să nu îl facă Pipiță să se

facă Migu la el că atîta îi trebe, îl ține în palme pînă mîine. S-o creadă el (Pipiță nu vorbește cu Migu, Pipiță se încaltă și vorbește cu mine), îl bat la orice oră din zi și din noapte, și în somn îl bat dacă vreau, asta în afară să se dea mare e vai de capu' lui. Ha!, și Pipiță a făcut o schemă dintr-un film cu Brusli pe care l-a văzut la video, Migu nu s-a impresionat prea tare, potolește-te, atît i-a zis, văzuse și el filmu'. Să stau să se încalțe. Primu'!, zice Pipiță și o taie în jos pe scări, se aruncă pe balustradă, alunecă, bufnește îngrozitor, se dă iar pe balustradă, cade pe trepte, se ridică, injură de morți, frac'su rîde de se sparge, îl face prost, îi arată el cum te dai ca lumea pe balustradă, pe bune, Migu e artist, alunecă rapid, mai întii pe burtă, apoi pe fund, aplauze, ceva?, mare lucru, îl îngînă fra'su, oricum el a ajuns primu'. Eu sînt al doilea, al doilea e cel mai bun!, stop, am zis!, nu sînt prost ca toți proștii care se dau pe balustradă, poate-și rupea o mînă, ceva, să văd io atunci, ce mai zicea, ăă? Zicea că sînt prost și nu știu să mă dau pe balustradă, aia zicea. Poate-i trag și una. Și d-aia nu mai poate el. Pipiță îmi scoate limba, are ceva viteză, m-am enervat și eu rău, sare gardu', încearcă să fandeze, stînga, dreapta, îl apuc cu o mînă de tricou, se trage ca nebunu', gata, te-am prins, se potolește, mă potolesc și eu, îi dau drumu', o ia din nou la fugă, da' să creadă el că mai alerg io după proști ca el. Lasă-l, mă, că e ofticos, zice și Migu, fricosu' ofticosu'!, Pipiță se dă mare, dansează din buric pe melodia fricosu'

ofticosu', încearcă să ne enerveze, să vezi ce capace-i trag, zice iar Migu, n-alerg io după toți proștii zic și eu, s-a plictisit și Pipiță, pace, băi, pace, hai să jucăm un La Mălai, ceva, da' nu se duce el după minge, stop, a zis!, am zis și eu stop, și Migu, e clar, nu se duce nimeni, e prea liniște pe aleea Băiuț, toți fraierii sînt în casă și se joacă cu păpușile, sau cu soldăței zic și eu, fraieri, și flegmez cu o precizie incredibilă pe ochiul stîng al unei zîne desenate cu creta, flegmează acum și Migu, și Pipiță, ce mai, nene, balcaniada Americii de flegmat zîne, faza pe sectoru' 6, cîștigător la puncte și medalia de aur, Matei Florian din București!, carasu' să mi-l belești, Migu e descalificat, nu se vorbește așa la o balcaniadă, medalia de argint Pipiță Nicușor!, un întreg stadion îl ovaționează, Pi pi ță!, Pi pi ță!, Migu s-a apucat, probabil de oftică, să șteargă cu tenișii toate zînele, concursul s-a terminat, bună ziua!, o să facă spume proastele alea de Miruna și Tatiana, de parcă d-asta nu mai pot io, doar să chițăie puțin și vād ele pe dracu, zînele au devenit diforme, s-au transformat într-o pastă colorată, zici că-i boritură, chiar că zici, boritură de zîne, boritură de zîne, ne-am pus pe rîs, nenicule, cam așa se fac prietenii, te mai rîzi, mai faci o poantă, nu doar te joci și afîi ca toți fraierii și ăștia care nu știu decît fotbal și fațea, damblagii, ne-a văzut Bebe, Bebe e a patra, să stăm că vine și el, sanchi că vine și el, Bebe chiar vine, are și idei, hai să facem o cazemată, să n-o mai frecăm degeaba, ca să faci o cazemată trebuie să mergi în grădina